

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

КОМАНДИР

СІЛЬСЬКОГО БАТАЛЬЙОНУ

Колишній майор переймається
хліборобськими клопотами і мріє
про освітлення сільських вулиць

5 стор.

Ніхто не знає, що готує нам прийдешній день, але кожен коваль свого щастя. Віталій Мороз став кувати його у Житомирському автодорожньому технікумі. Згодом - строкова армійська служба у Рівному. До душі був йому ритм військових буднів, тож залишився в армії. Сім років понад строк служив у званні прапорщика. Віталій Адамович не мріяв про генеральські погони, але ж, відомо, поганий той прапорщик, котрий атестований на офіцерську посаду і не хоче стати майором.

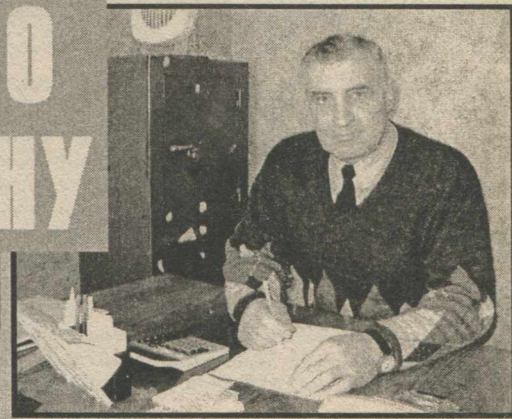
День за днем збігали дні служби, а завзятий прапорщик штудіював хитромудрі науки на механічному факультеті Українського інституту інженерів водного господарства. Не зогледівся, як минуло шість літ і студент-заочник одержав диплом інженера-механіка.

КОМАНДИР

СІЛЬСЬКОГО БАТАЛЬЙОНУ

Продовження.
Початок на 1 сторінці.

Наполегливого і цілеспрямованого прапорщика командування відзначило найпершим офіцерським званням - молодший лейтенант із однією маленькою зірочкою на погонах. Минув час і на погонах заврожаїло: дві, три, чотири зірочки. Не за гарну виправку і командирський голос заохочували офіцера, а за знання справи, діловитість. Паралельно із військовою службою у Радові купив дачу для тещі, котра проживала у радіаційно-забрудненій зоні. Поволі збудував на цьому місці добротну хату із надвірними спорудами. Мовляв, буде куди приїхати покопатися у городі, помилуватися сільськими краєвидами, подихати чистим повітрям.

З часом і майорська зірка спалахнула на погонах Віталія Адамовича. Втім, усе минає і змінюється. Настав час і Віталій Мороз із посади начальника автослужби військової частини пішов у відставку.

Та життя тривало. Довелося «на громадянці» звикати уже до ритмів цивільного буття. Сидіти без діла не хотів і влаштувався метрономом на авторемонтний завод. Та виробничі процеси на підприємстві затухали, а тиняться без діла по закутках цехів - не у правилах відставного офіцера. Затримався там лише два роки. Відтак став частіше доїжджати на «фазенду» у Радів. Теща на той час відійшла у вічність, тож виникла потреба доглядати господарство. Часті роз'їзди за маршрутом Радів - Рівне і Рівне - Радів були, як кажуть, не з руки. І Віталій Адамович пропадав у селі.

Зрозуміло, що діяльністю людини не давало спокою запитання: до чого докласти рук? Якраз у пору тих

філософських роздумів у Радові проводилися дострокові вибори сільського голови. Віталій Адамович вирішив узяти участь у виборчих перегонках. Боровся не за владне крісло, не за посадовий оклад, бо уже накомандувався в армії, та й пенсії вистачало на безбідне життя. Хотілося чимось допомогти селянам: дороги розбиті, клуб розвалений, спортивно-масова робота не ведеться. Склад план соціально-економічного розвитку населених пунктів сільради...

На виборах одержав переконливу перемогу. Відтоді став утілювати задумане у дійсність. У березні цього року виграв чергові вибори сільського голови. Цього разу у нього не було конкурентів. Видно, зрозуміли люди, що шансів обійти на виборах Мороза у них немає. Опонувати його цілеспрямованості, діловитості, виваженості, мудрості, порядності у Радові та Коралищах було нікому.

В.А.Мороз не приховує, що після перших кроків на новій посаді у душу закралася сумніви щодо доцільності життєвого вибору: переоцінив сили чи недооцінив умови, в яких доведеться працювати? У круговерті численних клопо-

тів ця дилема витрілася із душевних закутків.

Нині Віталій Адамович втягнувся в роботу, виношує плани освітлення вулиць у Радові, спорудження меморіального комплексу пам'яті односельчанам, які загинули за Вітчизну, придбання спортінвентаря та інші. Всіх і не перелічити, бо діяльність сільського голови багатогранна і багатотекторна. Нею мимоволі переймається дружина Віталія Адамовича, котра працює в обласному Фонді соціального страхування від тимчасової втрати працездатності. Вона поки що «городська» людина, хоча і часто навідує чоловіка.

А ще додають душевної снаги сільському голові доньки. Старша Наталя заміжня у Росії, юрист за фахом. Нещодавно повернулася із чоловіком з індійської столиці Делі після більш як трирічного відрядження. Опанувала французьку, англійську мови, вела прийом громадян у російському посольстві в Індії. Двоє діток Наталі - додаткова порція радості старшим Морозам.

Так сталося, що і молодша Іринка Мороз перебуває за кордоном. Профе-

сійний викладач-перекладач англійської мови, досконало володіє комп'ютером, німецькою, чеською, французькою. Працювала асистентом фінансового директора спільного німецько-українського підприємства АВВ. Стажувалася у чеському Брно, згодом там працювала за контрактом. У концерні АВВ одержала диплом Празького університету, дипломну роботу підготувала англійською мовою, а рецензували її на туманному Альбіоні. Тож стала аналітиком у сфері фінансів. У Чехії познайомилася із французом Франком Демаршем. Покохали одне одного. А в червні минулого року справи весілля у Парижі. І Віталій Адамович із дружиною благословляля молодят у столиці Франції.

Одне слово, гордиться сільський голова своїми доньками, а вони - своїм добрим, гарним і вмілим татусем. Дружина, діти, внуки - надійні тили для Віталія Адамовича, котрий прагне, аби прийдешній рік приніс односельцям добробут, радість, спокій, благополуччя.

Віталій ТАРАСЮК.